

Wolkroviny

Leden 2020

Obsah

Úvodní slovo šéfredaktora	3
Recenze: Vím, že víš, že vím	4
Povídka na pokračování: Divoký Bill se vrací (2. díl).....	5
Téma čísla: Literární soutěž GJW.....	7
O životě a smrti (1. místo v kat. 1 – próza SŠ)	7
Tři sudičky (1. místo v kat. 2 – poezie SŠ).....	9
Detektivní povídka (2. místo v kat. 3 – próza 2. st. ZŠ).....	10
Strýčku, promiň! (1. místo v kat. 4 – próza 5. třída ZŠ)	12
Rozhovor s učitelem	15
Post scriptum.....	18

Úvodní slovo šéfredaktora

Vážení čtenáři,

vítám vás u prvního čísla školního časopisu Wolkroviny v roce 2020. Tak jako loni i letos věřím, že nám i v nadcházejícím roce a snad i v nadcházejících dvacátých letech zůstanete věrní.

V tomto lednovém čísle jsme pro vás do pravidelných rubrik přichystali rozhovory s členkou pedagogického sboru našeho gymnázia Mgr. Jelenou Nečasovou a s absolventkou naší školy Mgr. Zuzanou Kožnářkovou. Také si budete moct přečíst uveřejněné vítězné práce Literární ceny GJW.

Příjemné čtení vám přeje

Dominik Zajíček
šéfredaktor

Recenze: Vím, že víš, že vím

Sto padesáti minutové představení v hlavní roli se Simonou Stašovou a Michalem Dlouhým je založeno na příběhu italské rodiny bankovního úředníka Fabia Bonettiho a jeho manželky Livie. Zápletkou je záměna Livie (S. Stašová) s manželkou prominentního politika. Soukromý detektiv Magické oko sleduje zdánlivě obyčejný život překladatelky Livie. Později se však tento materiál dostane k jejímu manželovi, kterému tyto informace nejsou lhostejné. Roli homosexuálního detektiva přesvědčivě ztvárnil Petr Vančura a dceru manželů Bonettiových hraje Andrea Daňková, která na pozadí hlavní dějové linie prochází složitým milostným vztahem a je drogově závislou. Tato komedie plná italského temperamentu si zakládá na přehnané artikulaci a gestikulaci tak, jak je to u Italů typické. U Simony Stašové se projevuje až příliš přehnaná změna tónu hlasu a špatná výslovnost, což má

být asi součástí role, ale dle mého názoru to její postavu spíše degradovalo. Ne příliš složitý děj doplněný filmovými dotáčkami by se dal zhodnotit jako oddechová komedie s hvězdným obsazením. Chování postav je v určitých částech nedomyšlené a ne zcela logické. Tento typ komedie by si zasloužil lépe propracovanou psychologii postav. V některých částech ale musím ocenit výborný herecký výkon Michala Dlouhého, především při sledování nahrávek od soukromého detektiva. Příběh je ukončen pochopením vzájemné lásky a úcty obou manželů a uznáním chyb. Představení jsem zhlédla v prostějovském divadle a podle reakcí publika tato hra sklidila, i přes některé nedostatky, u diváků velký úspěch.

Hodnocení: 50%

Autor: Barbora Smékalová

Povídka na pokračování: Divoký Bill se vrací (2. díl)

Bylo nádherné léto. Dnes nastal téměř nejteplejší prázdninový den. Já jsem seděla na onom vítězném schodku, kde jsem porazila Billa, a přemýšlela jsem, jak otevřít tu krabici plnotučného mléka, mého nejoblíbenějšího. Panička totiž poslala svého čtyřletého syna, aby mě nakrmil. Ten je však na svůj věk mimořádně neschopný. Mlíčko mi nenalil do misky, jak to vždy dělává panička, ale prostě přede mě postavil kartonovou krabici, ať si s ní dělám, co chci. Tak s ní asi budu hrát košíkovou, že? To ale nechme plavat. Nejhorší je, že se zas objevil Bill.

Myslím si, že to psisko by potřebovalo navštěvovat psychiatrické oddělení nejlepší veteriny v okolí. Opět se na naši zahradu sprostě podhrabal. Jak to na zahradě dělám nejraději, polehávala jsem na žulovém schodku a připadala si jako v kočičím pětihvězdičkovém resortu. Sice jsem se rožnila jako kuře na grilu, ale to já přeci zbožňuji. Náhle jsem u ouška zaslechla skřehotavý hlas: „Nazdar, kotě!“ Najednou jsem pozbyla prázdninové nálady. „Madame Lily a la polštář,“ uchechtl se Bill. „A já ti ukážu, co madame Lily dokáže,“ odsekla jsem v duchu. Bill ve svých otravných řečích dál pokračoval: „Fakticky luxusní leháro.

Kde ten kožich bereš, polštáři?“ Touhle větou jsem ztratila trpělivost. Zakousla jsem se do Billova ocasu. Ten zavyl a začal lítat po celé zahradě. Už jsem se ho nedržela zuby, ale jeho ocas jsem si přidržovala packami. Bill štěkal a běžel dál na náves. Jak se postupně vzdaloval od našeho domu, nešťastně jsem mňoukala o sto šest čím dál tím víc. Jenže na návsi se stalo něco strašného. Bill švihl ocasem, kde jsem se zuby nehty držela já, madame Lily, tak usilovně, že jsem vyletěla a s hlasitým zakvičením jsem dopadla přímo pod vodotrysk kašny. Bill se mezitím po anglicku vytratil.

Kašna, ve které jsem se vymáchala, byla naštěstí mělká, tak jsem se přes všechno absurdní utrpení dostala ven na dlažební kostky a otřepala jsem se. Chystala jsem se přeběhnout na druhou stranu silnice, přičemž jsem se tak tak vyhnula řítícímu se autu. Řidič zprudka zabrzdil, až brzdy zaskřípaly. V hlavičce mi zablikala výstražná kontrolka, jelikož jsem myslela, že mi vyhubuje. S nadšením jsem v něm ale poznala souseda. Překvapivě se mě zeptal: „Lily, co tu děláš?“ Nebyl to Billův páníček, ale páníček kočky Sissinky, mé kamarádky ze sousedství. Pokračoval: „Tak co tu provádíš? Jsi celá mokrá!“ Naštěstí se

mě dál nevyptával. Soused zašel ke svému přepychovému Medáku a z jeho útroch vystrachal jakýsi stoletý ručník s norským vzorem a zabalil mě do něj. Byla jsem toho názoru, že je ručník přílišně nevkusný. Jelikož mi ale byla zima, měla jsem radost, že alespoň něco na zahřátí mám.

Když mě soused předával paničce, kroutila nade mnou pak až do konce dne nevěřičně hlavou. Také jsem pořád kýchala, tak mě zabalila do tlusté deky. Chytit v létě rýmu, když je pětatřicet ve stínu, tomu říkám výkon.

Ten den jsem byla zase bez večeře. Panička vyhodnotila, že na mě přišlo něco jako kočičí puberta, protože v poslední době provádím samé lumpárny. A zrovna bylo kuřecí stehýnko! Byla jsem našťvaná, že by se ve mně krve nedořezal. Prý na koho jsem byla našťvaná?! Přeci na Billa! Ukázal mi, že ať dělám co dělám, nosím dříví do lesa. Divoký Bill, ať se ho zbavím jakkoliv, se přece jednou zas vrátí.

A teď už běžte, pro dnešek je s vyprávěním konec. Musím si to všechno srovnat v hlavě. No nic, však pomsta bude sladká jako med...

Autor: Karolína Příbylová

Téma čísla: Literární soutěž GJW

Během celého listopadu probíhala na našem gymnáziu literární soutěž pro studenty základních a středních škol na Prostějovsku. Vyhlášení vítězů poté proběhlo v prosinci před vánočními svátky. Soutěžilo se celkem ve čtyřech kategoriích: 1. poezie studentů

středních škol, 2. próza studentů středních škol, 3. próza žáků 6. – 9. tříd základních škol a odpovídajících ročníků víceletých gymnázií a 4. próza studentů 5. tříd základních škol. My vám nyní přinášíme možnost si vítězné práce přečíst:

O životu a smrti (1. místo v kat. 1 – próza SŠ)

„Tohle byl hloupý tah, sestřičko,“ pronesl chlapec s krátce zastřiženými blond vlasy, oblečen ve světlé látce sepnuté okolo pasu zlatým hadem, s pohledem upřeným na šachovnici. „Nemyslím si, bratříčku,“ odpověděla mu stejně stará holčička s dlouhými havraními vlasy, oděna v černé látce, taktéž sepnuté hadem. Byly to děti, ovšem ne tak docela. Jejich oči prozrazovaly, že jsou mnohem starší, než jak vypadají, starší než sám čas. „Takhle ti seberu jezdce.“ Sebral ho. „A já ti dám šach a mat, musíš si hlídat krále, Adonisi.“ Chlapec – Adonis se

překvapeně podíval na šachovnici, kde opět ležel jeho tmavý král. „Hlídej si krále, Adonisi,“ tehdy hráli šachy poprvé. „Král je jednou z nejdůležitějších figurek. Ve chvíli, kdy ho ztratíš, hra skončila.“ Chlapec mávl rukou nad šachovnicí a figurky se vrátily na svá počáteční místa. Jeho bledě modré oči zabloudily k pomněnkovým přesýpacím hodinám na kraji stolu, zlatý písek v nich každou minutu ubýval. „Vybral jsi krásné místo ke hraní,“ její bystré onyxové oči klouzaly po okolní krajině. Po stromech, prázdném rybníčku i lavičkách, kde posedávali lidé. Po hřišti, kde si hrály děti, kde jedno z nich právě vypísklo. Adonise udeřila další vzpomínka. „Prosím, Adi, pojď si se mnou hrát! Jen

chvilku!“ Velké prosící oči se upřely do jeho. Lidské děti zrovna vymyslely hru - házet kameny co nejbliže ke křížku nakresleném stěně jeskyně. Adonis si povzdechl, věděl, že vypadají jako děti, ale to ještě neznamenalo, že se musí chovat jako ony. Také ovšem věděl, že své sestře nedokáže říci ne. „Dobře,“ povzdechl si „jen jednu hru!“ Jeho sestra nadšeně vypískla a zatleskala rukama. Občas se chovala jako malé dítě a chtěla hrát hry, jindy se chovala jako bytost, která má jasný úkol a bere to vážně. Adonis jen kývl a oba se dali opět do hraní.

Po chvíli se holčička opět ozvala. „Jedno se tomuto místu ovšem musí vytknout,“ Adonis se na ni tázavě podíval a udělal další tah. Holčička pokračovala: „Je tu ticho.“ Adonisovi ihned došlo, že nemyslí lidi, nýbrž zvířectvo. Na stromech neběhaly veverka, brouci nelezli v trávě a ptactvo nelétalo. „Bráško, bráško, podívej, to je salašník!“ Modré oči zabloudily k obloze a světlé obočí se zdvihlo v překvapení. Vskutku tam byl. Ve své plné kráse, salašník modrý, ptáček vznášející se hrdě na nebi. Další vzpomínka. Potrásl hlavou a zapudil ji.

„Zvířata to poznají vždy jako první, to ale víš, Morano.“ Holčička vstala od stolu a čelem se otočila ke krajině. „Je škoda, že tenhle ráj nemohl vydržet věčně.“ Zašeptala smutně a rozešla se ke břehu rybníčku, kde si sedla a sledovala klidnou hladinu vody. „Co je to, bratříčku?“ Tmavé zvědavé oči se zaměřily na vodní hladinu. „To je jezírko, pamatuješ, jak jsem ti říkal o vodě?“ Přikývnutí. „Tak ta voda může tvořit jezírka, jako je tohle, rybníky, moře či oceány.“ „Oceány?“ „To je slaná voda táhnoucí se až za horizont.“

Kousek od ní zašustila tráva. „Mor, o tomhle jsme se už přeci bavili,“ řekl její bratr a posadil se vedle ní s přesýpacími hodinami v ruce, rozehraná partie šachu zapomenuta. Mor zachmuřeně přikývla a dívala se dál na rybníček. Mezi dětmi nastalo lehce napjaté ticho. Na obloze se začaly objevovat první červánky a slunce začalo zapadat, lidé s malými dětmi odešli a v parčíku zbyly jen dvě zamyšlené postavy. Morana si znenadání lehla do měkké trávy. Adonisovy oči ten pohyb postřehly. „Víš, až to skončí, bude mi tohle vše chybět.“ Blankytné oči se upřely do havraních s viditelnou otázkou. „Mám na mysli naše rozhovory a hry. Dlouho si s tebou nebudu moci zahrát šachy.“ „Takže ti bude chybět porážení mě?“ „Chytráku. Budeš mi chybět, ty.“

Chlapec se na ni podíval. Jeho modré oči začaly vlhnout a jeho spodní ret se lehce zachvěl. „Ty mně taky, sestřičko,“ pronesl lehce nakřáplým hlasem. V hodinách téměř došel písek. Chlapec si lehl vedle ní. Jeho oči zabloudily ke tmavé obloze poseté hvězdami. Zdálo se mu, jako by to bylo teprve včera, kdy viděl hvězdy úplně poprvé. Náhle se mu před očima zjevila jeho úplně první vzpomínka. Bosé nohy stvoření se dotkly studené půdy. Bylo to jen pár chviliek, kdy se probudil. Kdy jeho modré oči spatřily noční oblohu. Nevěděl, kde je. Jeho končetiny se zdály neuvěřitelně těžké. Pokusil se vstát. A pak zase a zase. Teprve na sedmý pokus se mu to podařilo. Porozhlédl se po pusté krajině. „Takhle to nemá vypadat,“ našeptával mu hlas v hlavě. „Změň to!“ Ale jak. Pootočil hlavou a všiml si krásných přesýpacích hodin. Opatrně k nim přišel a vzal je do ruky. Byly plné písku. Oči

stvoření si všimnuly jména vyrytého na dřevěné desce hodin. „**Adonis.**“ Pravým palcem přešel po vyrytém slovu. Písek začal padat. Jedno zrnko po druhém, čas se rozproudil. Na chladné zemi, pod jeho nohama vyrostlo něco zeleného, Adonis se k tomu sklonil, byl to trs trávy. Vůbec první na světě. „Slib mi jedno, bráško, slib, že mě v tom dalším světě najdeš, slib mi, že tam nebudu sama.“ Její taktéž vlhké oči se naléhavě upřely do jeho. „Slibuji, že tě v dalším světě najdu.“ Prázdná slova. Byla to naprosto prázdná slova, neměl to jak zajistit. Ani nevěděl, zda v tom dalším světě bude jeho sestra existovat. Oba to věděli, ale stejně to přineslo jakousi útěchu, jakýsi klid. „Haló! Je tu někdo?“ Přisahal by, že slyšel nějaký zvuk. Už tomu bylo pár dní od chvíle, kdy se probudil a začínal se cítit osamoceně. Teprve včera uslyšel poprvé ten zvuk. Neznal pro to žádné slovo. Jen zvuk. Tak se rozhodl jít v naději, že najde původ toho zvuku. Kam šel, tam rostla tráva, díky tomu se nemohl ztratit. Myslel si, že je sám, že se mu to jen zdálo, jenže již několikrát slyšel cizí chůzi. Mohl se z tohohle zbláznit? Otočil se a všimnul si jak tráva, která byla ještě před chvílí zelená, změnila barvu na našedlou. „Ahoj,“ pronesl tichý hlas za jeho zády. Instinktivně se otočil za zvukem a střetl se očima s malou holčičkou. „Ahoj.“ Adonis se k ní zvědavě přiblížil. „Já se jmenuji Adonis,“ holčička se k němu naklonila. „Adonis?“ Souhlasně přikývl hlavou. Chlapec se podíval na přesýpací hodiny a spatřil jméno vyryté na druhé dřevěné destičce hodin. **Morana.** Od té chvíle již nikdy nebyl sám. V hodinách zbylo poslední zrnko. „Už je čas,“ řekl tichým, zlomeným

hlasem chlapec. Položil hodiny na trávu. Děti vstaly a postavily se k sobě čely, jejich ruce vytvořily čtverec. Hodiny se samy vznesly tak, aby byly přímo uprostřed čtverce. „Sbohem, Živote.“ „Sbohem, Smrti.“ Naposledy se na sebe usmály. Ve chvíli, kdy poslední zrnko písku dopadlo na dno hodin, celou Zemi zachvátila záře. Trvalo to pouhé sekundy, ale když to skončilo, nebylo po Zemi ani památky. Snad zbyly jen vzpomínky, které nikdo nemohl vyprávět. A Smrt se Životem? Ti se vznášeli uprostřed ničeho v podobě hvězdných mlhovin, čekající na další místo, kde by se mohli usadit a opět koexistovat v míru.

Tři sudičky (1. místo v kat. 2 – poezie SŠ)

Hle, nad kolébkou již se sklání
dvě dámy...vskutku k pohledání.
Přistupte blíž a slyšte první z nich:
„Tvůj život bude samý smích.

S kýmkoli shledáš se, hned bude zářit
celý,
nezpoznáš, jaké je čeliti nepříteli.
Až jednou přijde poslední tvůj den,
odejdeš odtud s úsměvem.“

Druhá též shýbá svoji hlavu:
„Žadonit budeš o popravu.
Po každém smíchu přijde fáze
křečí a pláče na podlaze.

A každé slovo, byť jen žert,
pálit tě bude jako čert.“

V tom kdosi rozrazí ty baby.
„Nebudeš vůbec takhle slabý.
Vítězství triumf, osobní štěstí
získáš jen silou vlastních pěstí.

Před tebou strachy běží pryč,
kdo nad tvým hřbetem třímá bič.“

To děcko - já, verdikt tří soudů,
jež umí plout jen proti proudu.
Tak tedy ber a nebo nechej být.
Nedám se k změně přemluvit.

Detektivní povídka (2. místo v kat. 3 – próza 2. st. ZŠ¹)

Policisté klečeli u mrtvého těla dívky. Její modrozelené oči upoutávaly všechny kolem. Škoda, že viděly pouze nicotu. Po obličejích se jí sem a tam objevily kapičky již ztuhlé krve. Tyto kapky šly vidět i na jejích černých vlnitých vlasech. Pusu měla pootevřenou. Ležela na zemi v krásných šatech, které ale měly šest bodných ran na břicho.

Zrovna když chtěl jeden z policistů zavřít její víčka, do místnosti přišla jakási osoba. I přesto, že osobě nebylo vidět do tváře, všichni v místnosti věděli, kdo to je - Detektiv. Poznali byste ho i na veřejnosti, vždy totiž nosí klobouk, přes který mu nejde vidět do tváře a je oblečený do dlouhého kabátu. Ale kalhoty má vždy jiné. Obut je do špičatých kožených bot. A jako podpěra mu slouží jeho dřevěná hůlka.

Tajemně se rozhlédl po místnosti. Místností panovalo ticho a napětí.

Nemluvil. On totiž skoro nikdy nemluvil. I kdybyste se ho na něco ptali, neodpověděl by, jen by vás probodl vážným pohledem a šel dál. Kulhavě se procházel po místnosti a zkoumal každý detail. Přišel ke zdi, naslinil si prst, přejel s ním po zdi a pak ho olízl. Byli v obývacím pokoji a na zdi byla plíseň. To mu ale nevadilo. Poté se sklonil k dívce a jen mlčky hleděl do jejich očí plné prázdnoty. Prohrábl jí vlasy, a pak zamířil k prstům. Z ukazováčku jí sundal prsten a strčil si ho do sáčku.

„Detektive, volal jsem vám před dvěma hodinami“, řekl inspektor opatrně. Mlčel a ani se na inspektora nepodíval.

„Detektive, nemůžeme na vás čekat takovou dobu!“ Pokračoval inspektor. Detektiv přistoupil k oknu a přejížděl prstem po parapetu. Inspektor si povzdychl, zakroutil hlavou a odešel.

„Detektive, můžeme odnést tělo?“ Zeptal se nejistě jeden z policistů. Detektiv jen mávl rukou, aby tělo odnesli. Chvilku ještě stál u okna a pak odešel z bytu. Dal se po mramorových schodech přímo dolů, až se ocitl u poštovních schránek jednotlivých obyvatelů paneláku. Pomalu přejížděl očima po každém jméně. Zamračil se a vyšel do ulice. Bylo brzké jaro, takže vzduchem vanula vůně různých květů. Dal se doprava směrem ke kavárně. Byla jen pár metrů od místa činu, což se mu hodilo. Navíc tuto kavárnu navštěvuje každý den. Když otevřel dveře kavárny, rozezvonil se tím zlatý zvonek pověšený nad vchodovými dveřmi. Kavárna byla rozdělena na několik sedacích boxů po šesti místech. Detektiv si jako vždy sedl do třetího boxu. Ani se nenamáhal přijít

¹ 1. místo v této kategorii nebylo uděleno

k pultu a objednat si, jako to dělají všichni zákazníci. V tomto podniku už ho ale moc dobře znali, proto mu servírka hned přinesla jeho kávu s douškem mléka a dvěma a půl lžičkami cukru. Kávu položila na kraj stolu. Detektiv ani nepoděkoval. Jen si kávu přisunul k sobě a začal zamyšleně míchat lžičkou. Koukal přitom na kovový stůl a promítal si celé místo činu v hlavě znova, jak to dělával vždycky. Než se napil kávy, vždy si zkontroloval, jestli se už cukr kompletně rozpustil. Najednou mu zabučel telefon kapse. Detektiv ho zvednul a z telefonu se ozvalo: „Projížděli jsme kamerový systém toho domu. Před dívkou ani po dívce nevstoupil do domu nikdo jiný než obyvatele domu. Musel to tedy být někdo z domu.“ Detektiv zavěsil, hodil peníze na stůl a odebral se k domu.

Zazvonil na první zvonek.

„Moment!“ ozvalo se chraplavě zpoza dveří.

Za pár okamžiků se otevřely dveře, ze kterých vykoukla starší žena. Na obličeji měla kosmetickou masku. Byla zabalena do růžového županu a držela v ruce hřeben.

„Jsem od policie,“ řekl detektiv a ukázal jí odznak.

„Mám na vás pár otázek!“ Žena si ho prohlédla od shora dolů a pak řekla: „Aha. Vy jste tady určitě kvůli tý od vedle co?“ Řekla.

„Znala jste ji?“ Zeptal se Detektiv.

„No, to víte, že jo, byla taková miloučká.“

„Víte o někom, s kým by se mohla hádat?“

„No.. Vlastně ne.. Ale vím, co by vás mohlo zajímat. Paninka se nám tady chlubila, že jí má přijít balík s penězi po její tetě, která zemřela,“ řekla potichu.

„A kdo o tom věděl?“ Zeptal se zaujatě.

„Pff, celý dům,“ odvětila.

„Děkuji. To je vše. Na shledanou.“

Detektiv chvíli jen tak stál na chodbě a přemýšlel. Balík s penězi. Opakoval si v hlavě. Žádný se ale namíste činu nenašel. Přešel k druhému zvonku. Zazvonil. Čekal. Zpoza dveří se neozýval žádný zvuk pohybu. Rozhodl se tedy, že zkusí další zvonek. Když se ale chystal zazvonit, otevřely se dveře. Ve dveřích stál muž. Asi čtyřicet let. Byl ve špinavém tílku a potřhaných trenkách. Drbal se na bradě a nevrle zabručel: „Co chcete?“

„Jsem od policie,“ řekl Detektiv.

„Toho jsem si všiml,“ nepříjemně odvětil.

„Nic o tý holce nevím a teď půjdu s dovolením spát!“

Ještě než zabouchnul dveře, detektiv řekl: „A co ty peníze?“

Muž se na něho otočil a chvíli mu jen tak koukal do očí. „O těch penězích skoro nic nevím a opravdu bych nezabil člověka kvůli blbým penězům!“ Zabručel a práskl s dveřmi.

Kupodivu se detektiv jeho chováním nezabýval a přešel k dalšímu zvonku. Otevřel mu mladý muž. Oblečen byl do košile a kolem krku měl uvázanou kravatu.

„Dobrý den,“, usmál se. „Vy jste určitě od policie co? Je to hrozná tragédie!“ Zamračil se a promnul si načervenalé oči.

„Co se vám stalo?“ Zeptal se detektiv.

„Ani sám nevím.“ Usmál se a pokračoval: „Prosím, omluvte mě, ale musím do práce. Na shledanou“ a odešel.

Zbývaly poslední dveře, které byly o patro výše. Ty otevřela mladá žena. Měla černé vlasy s růžovými melíry. Oblečena byla do černého tílka s potiskem nějaké rockové skupiny. Měla džínové šortky se zavěšenými řetězy a v ruce držela cigaretu

„Dobrej!“ Zašklebila se.

„Dobrý den jsem...“

„Mně nemusíte říkat, kdo jste!“
Skočila mu do řeči.

„Tu holku jsem neměla ráda. Chlubila se tady nějakýma „penězma“ a chodila si jen v šatičkách. Tyhle typy holek přímo nesnáším. Ale nikdy bych nikoho nezabila!“

„Nevíte o někom, s kým by se hádala?“ Zeptal se.

„Ne. To byla totiž slečna dokonalá. Všichni ji tu zbožňovali.“ Ušklíbila se.

„Dobře. Nic víc od vás nepotřebuji.“

Zabouchla dveře a Detektiv se odebral pryč z domu. Sedl si na nejbližší lavičku. Zaklonil hlavu a klobouk si položil na obličej. Přemýšlel. Přehrával si to místo činu. Znova a znova. Najednou se ale pozastavil na konkrétním místě. Stěna. Byla plesnivá. „Plíseň,“ opakoval si. Najednou vyskočil z lavičky. Běžel zpátky do domu. Projížděl si jména obyvatel domu. Vágner. Vytáhl telefon z kapsy a vytočil nějaké číslo.

„Zjisti mi, prosím, zdravotní údaje toho Vágnera, co bydlí ve třetích dveřích!“ Chvilku bylo ticho a najednou se z telefonu ozvalo: „Už to mám. Před pěti lety byl na operaci slepého střeva. Píše se tady taky astma, natažená kýla, alergie..“

„STOP!!!!“ Skočil mu detektiv do řeči.

„Alergie na co?“ Zeptal se.

„Plísně,“ ozvalo se z telefonu.

Detektiv zavěsil a vytočil si číslo svého šéfa. Chvilku nervózně přešlapoval z místa na místo a čekal, až mu telefon zvedne.

„Potřebuji ihned povolení k prohlídce. Ať je zde do půl hodiny. Jsem před tím domem.“ A zavěsil.

Seděl nervózně na lavičce. Na chvilku vstal, procházel se zleva doprava. Pak si zase sednul. Po dvaceti minutách přijelo před dům policejní auto. Z auta vystoupil policista a předal mu papíry s povolením k prohlídce. Detektiv mu je vytrhl z rukou a běžel do domu. Přišel k třetím dveřím. Vyndal si z opasku pistoli a vstřelil kulku přímo do kliky od dveří. Dveře se otevřely a on vtrhl do bytu. Začal přehrabovat všechny věci. Házel je na zem, až našel, co potřeboval - balík s penězi. Donesl je ven policistovi a řekl, ať zjistí, kde pracuje majitel třetího bytu. Policista na něho zmateně hleděl.

„Jak jste to zjistil?“ Řekl s vykulenýma očima.

„Plíseň. Ten muž měl zarudlé oči. Je totiž alergický na plíseň a dnes tam tedy musel být.“

Strýčku, promiň! (1. místo v kat. 4 – próza 5. třída ZŠ)

Dnes bych chtěla vyprávět svůj příběh, který jsem zažila v sedmi letech. Byl to můj velký životní omyl a mám velké výčitky, když o tom přemýšlím.

Vše se odehrálo v pátek, když jsme se s kamarády těšili na víkend. Já jsem se moc těšila, protože mi rodiče slíbili, že pro mě přijedou do školy novým

autem. A v sobotu pojedeme k babičce na víkend. Budu tam jíst bonbóny a dívat se na televizi celý den! A v neděli pojedeme ještě do parku. Wow! Já se tak moc těším!

Když jsem si povídala před školou se svými kamarády o novém autě a výletu k babičce a do parku, najednou jsem uviděla mého strýčka, jak přijíždí na velmi staré a špinavé motorce. Strýček měl oblečené špinavé pracovní oblečení a na hlavě měl špatnou helmu. Byla jsem překvapená, co tady dělá. Najednou na mě zavolal: „Mají, pojď sem!“ Přiběhla jsem ke strýci s otázkou v očích a on mi hned odpověděl: „Mají, tvoji rodiče jsou zaneprázdnění, proto mě poprosili, abych pro tebe přijel!“

V tu chvíli mě to velmi zklamalo, byla jsem smutná a také jsem se zlobila. Napůl jsem se zlobila kvůli rodičům, že porušili své sliby, a napůl kvůli strýci, že přijel za mnou oblečený jako bezdomovec a s velmi špatnou motorkou. Otočila jsem se na moje kamarády. Bože! Měla jsem štěstí, že mě kamarádi nesledovali. Nic jsem neřekla a nasedla na motorku. Dívala jsem se dolů na silnici, protože jsem se strašně moc styděla. Pokud ne, tak by mi kluci druhý den řekli: „Hele, všichni! Majka lže, ona říká, že má bohatou rodinu! Ale včera jsme ji viděli, jak nasedala na špatnou a starou motorku s nějakým špinavým mužem, který vypadal jako bezdomovec. Ježíš Maria!“ Teď přemýšlím o tom, jak se moje tělo chvělo a hlava se nevědomky ohýbala stále níže a níže.

Najednou jsem řekla: „Proč mě moji rodiče dali k mému chudému a špinavému strýci? Fuj! On je tak špinavý a smradlavý!“ Opravdu jsem toto nechtěla říct, vypadlo to ze mě zřejmě

proto, že jsem byla naštvaná. Moje slova nebyla hlasitá, ale stačila, aby je strýček slyšel. Polekala jsem se, že zastaví motorku, aby mi vynadal nebo to řekl rodičům. Ale nic neudělal, jel celou cestu klidně. Najednou jsem ucítila silnou lítost ve svém srdci. Přestože jsem si to uvědomila, stále jsem neměla odvahu říci promiň! Proto jsme si celou cestu nic nepovídali.

Když jsme přijeli ke strýčkovu domu a zastavili, pomohl mi dolů z motorky. Rychle jsem šla dovnitř, abych si mohla hrát. V domě jsem si hrála s hračkami, zapnula televizi a dívala se na pohádku. Ještě jsem si strýce poslala pro vodu a pro bonbóny. Vůbec jsem si neuvědomovala, co to vlastně dělám, vždyť mi bylo teprve 7 roků. Byla jsem velmi necitlivá.

Odpoledne pro mě maminka přijela. Nic jsem neuklidila. Ani jsem nevypnula televizi. Přiběhla jsem za maminkou a objala ji. V tu chvíli jsem zapomněla na svoji chybu, rychle a vesele pozdravila strýčka a odcházela s maminkou. Moc jsem se už těšila na zítřejší výlet. Maminka nastartovala auto, já se otočila na strýčka, on tam stál, mával mi a smál se na mě. Smál se moc krásně.

Čas pomalu plynul. Už mám 13 roků. Jsem starší, rozumnější a citlivější. Jednoho dne slunce svítilo, nebe bylo krásně modré a vzduch byl svěží. Na hřišti jsem hrála basketbal se svými kamarády. Zkrátka byl nádherný den! Když jsem potom přicházela domů, slyšela jsem zvonit telefon. Potom jsem uslyšela maminku plakat. Uviděla jsem její slzy, plakala jak miminko. Byla jsem moc zvědavá. Zeptala jsem jí: „Proč brečíš?“ Ona mi odpověděla: „Tvůj strýček umřel, měl rakovinu v

posledním stádiu, skrýval to před všemi, proto jsme o tom nevěděli.

Mamulěnka plakala, já jsem stála v klidu, protože jsem měla velký šok. Vzpomínky se postupně vracely. On mě krmil, hrál si se mnou, vodil mě do školy a staral se o mě. Udělala jsem to špatně, všechno si pamatuju. Po tváři mi najednou stékala první slza, druhá a další slzy. Brečela jsem! Je to už dlouho, co jsem plakala. Plakala jsem, protože jsem byla příliš sobecká a nezajímalo mě, jak se strýček cítil. Plakala jsem, protože jsem se nestihla strýčkovi pořádně omluvit. Když jsem byla na jeho pohřbu, už jsem nemohla brečet, ale maminka a tety ještě brečely. Ostatní mluvili smutně o strýčkovi, o minulé době a také o budoucnosti. Nejstarší strýc mi dovolil, abych mohla jít k jeho rakvi. Vyprávěla jsem mu o mých studiích a omlouvala se za tento příběh. Šeptala jsem mu, že já na něj moc vzpomínám. I když už tohle neslyšel, stále jsem se omlouvala, abych se cítila lépe.

Ačkoli se tento příběh odehrál již dávno, zdá se mi, jako by se stal teprve včera. Tato chyba v mém srdci zůstane navždy, stejně jako tato drahá lekce pro mě. Budu si vše pamatovat jako obrovskou chybu, kterou jsem udělala a která nejde napravit.

Strýčku, promiň!

Rozhovor s učitelem

Pro lednové vydání školního časopisu Wolkroviny jsme pro vás v rámci pravidelné rubriky rozhovorů s učiteli vyzpovídaly Mgr. Jellenu Nečasovou. Studenti ji mohou znát z hodin ruského jazyka, případně z hodin základů společenských věd.

1) Odkud pocházíte?

Narodila jsem se v Nikolajevské oblasti na jihu Ukrajiny. Tato oblast je vzdálená přibližně 250 km od Černého moře. Svě dětství jsem trávila ve vesnici s deseti tisíci obyvateli, na české poměry se jedná o docela velkou obec - pojetí množství, rozlohy a vzdálenosti v České republice a Rusku se totiž značně liší.

2) Jak dlouho již na gymnáziu učíte?

Nejsem si zcela jistá, ale dovolila bych si tvrdit, že od roku 2004. Aby byla moje odpověď přesná, musela bych nahlédnout do pracovní smlouvy. Určitě to ale bude kolem patnácti let.

3) Kde jste studovala?

Studovala jsem v Petěrburgu, hlásila jsem se ke studiu i na Kyjevskou univerzitu. Díky možnosti výměny studentů mezi školami mi bylo umožněno studovat právě na Univerzitě v Petěrburgu – požádala jsem o přeložení a bylo mi vyhověno. Studium v Petěrburgu bylo mým snem a to i proto, že mám velice ráda samotné město.

4) Prozradte našim čtenářům, jak jste se z poměrně vzdálené Ukrajiny dostala až sem na naše gymnázium.

V průběhu studií jsem se seznámila se svým současným mužem. Víte, jak to chodí, seznámili jsme se, o něco později byla i svatba a nakonec také stěhování do Čech.

5) Chtěla jste se vždy stát učitelkou, nebo byl Váš sen zprvu úplně jiný?

Dítě uvažuje různými směry. Já odjakživa měla ráda malé děti, již jako dítě jsem hlídala menší děti, vozila je v kočárku a trávila s nimi

spoustu času. Jsem absolventkou filosofické fakulty, kde se víceméně předpokládá kariéra na nějaké škole. Ano přiznávám, původně jsem mířila o něco výše, ale vzhledem k mému stěhování do Čech a porevolučním poměrům bylo velmi těžké pro mě jako pro cizinku snít o akademické dráze. Slevila jsem tedy ze svých nároků a dostala jsem se právě na gymnázium. Mohu ale říci, že toho ani trochu nelituji.

6) Mezi předměty, které učíte, patří ruský jazyk a základy společenských věd. Proč zrovna tato kombinace?

Na vysoké škole jsem studovala filosofii a logiku, kterou na katedře vyučovali encyklopedicky vzdělaní lidé a zároveň velké osobnosti, což samozřejmě můj výběr velice ovlivnilo. Později jsem doplnila své vzdělání o pedagogické minimum, a tak jsem se dostala k učení.

Na gymnázium jsem se dostala zejména i díky ruskému jazyku. Tehdy o něj byl totiž zájem. Začínala jsem zde vyučovat původně pouze tři hodiny týdně a postupně úvazek narůstal, až se vyšplhal na úvazek úplný.

7) Jaké jsou Vaše vztahy se studenty gymnázia?

To nemohu posoudit, posouzení by totiž mělo být oboustranné. Osobně si ale myslím, že jsem bezproblémový pedagog a doufám, že si se studenty rozumíme.

8) Jak hodnotíte spolupráci s pedagogickým sborem?

V tomto směru je vše naprosto bez problémů. Na svých kolezích nejvíce oceňuji jejich profesionalitu a korektnost. S některými máme i přátelské vztahy, což je pro mne také velice důležité.

9) Změnil se dle Vás přístup studentů k výuce za těch 15 let co zde pracujete?

Samozřejmě. Často se u studentů v dnešní době setkávám s leností, nezaujatostí a velice mi vadí i „závislost“ na mobilních telefonech. Abychom ale nemluvíly jen o negativech, musím říct, že zde potkávám i celou řadu svědomitých a pilných studentů. Každý člověk by svůj kulturní potenciál dle mě měl zvelebovat. Čím dál více zde na gymnázium potkávám tělesně krásné lidi, avšak bohužel čím dál méně oduševnělých tváří.

10) To nebo to.

- a. *Léto nebo zima?*
Jednoznačně léto.
- b. *Sukně nebo kalhoty?*
Asi kalhoty.
- c. *Kniha nebo film?*
Kniha.
- d. *Zahraničí nebo Česká republika?*
Pro mě velice těžká otázka. Považuji se za kosmopolitu, avšak Česká republika je pro mě zahraničí, takže volím zahraničí.
- e. *Jste spíše ranní ptáče nebo noční sova?*
Spíše noční sova.
- f. *Moře nebo hory?*
Moře, hor se totiž bojím.
- g. *Ovoce nebo zelenina?*
Asi ovoce.

11) Co děláte ve svém volném čase?

Vyrůstala jsem na vesnici a již od malička jsem byla vedena k pozitivnímu vztahu k půdě, proto velice ráda trávím čas na zahradě. Mám také ráda zvířata, dokonce se starám o stádo ovcí, které se nedávno rozrostlo do počtu třinácti kusů. Starám se mimo jiné i o psy, ráda čtu a jezdím na kole. Mou velkou pýchou jsou také má dvě vnoučata, kterým se snažím věnovat co nejvíce času.

12) Co se Vám vybaví, když se řekne Gymnázium Jiřího Wolkerova?

Gymnázium Jiřího Wolkerova pro mne znamená kromě dobrých studentů a pedagogů také svobodné a tolerantní prostředí, ve kterém se cítím dobře. Je ale třeba mít na paměti, že svoboda je pokladem pro inteligentní lidi s velkou vnitřní disciplínou.

13) Chtěla byste něco na závěr vzkázat našim čtenářům?

Jelikož jsem pronesla kritiku vůči studentům, přála bych si, aby byli zvědavější a více se zajímali o dění kolem sebe. Dále také aby se více pídili po vzdělání. Všímám si, že někteří studenti se ani trochu nestydí za to, že vědí málo informací, nebo v horším případě nemají o dané věci žádný přehled. To je podle mě špatně. Člověk by se dle mého názoru v takové situaci stydět měl, a proto bych si přála, abychom se více vzdělávali. A v neposlední řadě, ať dělají čest naší škole.

Autor: Denisa Jurdová, Adriana Kotulová

Post scriptum

Do lednového čísla jsme pro vás připravili rozhovor s naší bývalou absolventkou Mgr. Zuzanou Kožnářkovou, kterou může řada studentů znát z věnečků nebo maturitních plesů, kde často vystupuje jako zpěvačka.

Ve kterých letech jsi studovala na GJW?

Maturovala jsem v roce 2001, takže v letech 1997 až 2001.

Kdo byl Tvůj třídní učitel?

Paní profesorka Juráková.

Vzpomínáš na roky na gymnáziu?

Velice ráda. Je to asi hlavně tím, že jsme byli dobrá třída, fajn kolektiv. Doteď se skoro každý rok potkáváme a víme o sobě. Když jsem studovala na gymnáziu, byla spousta věcí jiná. Vyrůstali jsme bez mobilů, bez sociálních sítí, takže jsme možná investovali hodně času do toho, být skutečně spolu. Dnes je obecně všechno rychlejší, na studenty jsou kladeny vyšší nároky, průběh maturit se změnil a vůbec to dnešním studentům nezávidím.

Jaký je Tvůj nejlepší zážitek z dob studia?

Takových zážitků je spousta, ale asi jedním z největších bylo, když jsme s naší studentskou kapelou, která se jmenovala Inn the Pub, pořádali v aule první koncert. Tehdy přišlo snad 300 lidí. Jinak se mi samozřejmě vybavuje spousta skvělých chvil, ale tohle je první, na kterou si vzpomenu.

To byl koncert pro veřejnost?

Ano, přišlo hodně lidí i z ostatních středních škol. Studentské kapely byly na GJW tenkrát dokonce tři a koncert jsme pořádali společně.

Kam jsi šla po maturitě?

Na studium práv do Olomouce.

Byl tam velký posun oproti gymnáziu, třeba co se týče kolektivu?

Já jsem do Olomouce dojížděla, takže jsem vlastně nikdy neprožívala typický studentský život na kolejích. Navíc musím přiznat, že jsem do školy nejezdila denně a byla jsem spíš dálkový student. Dnes už to asi funguje jinak, ale já tehdy vážně do školy moc nechodila (smích).

Proč práva?

Nebyla to úplně moje volba. Spíš volba mých rodičů. Já jsem původně chtěla jít na policejní akademii do Prahy, kam jsem se i dostala. Ale nakonec jsem podlehla nátlaku a šla studovat práva. Dnes jsem tomu ráda a trestní právo je mi nejbližší obor.

Je v dnešní době velká konkurence v oblasti advokacie?

Možností, co dělat po vystudování právnické fakulty, je mnoho. Někdo má už během studií konkrétní představu o tom, že chce být soudcem, notářem, exekutorem..... Každá cesta je jiná. Já představu neměla, advokacii mi do cesty připravil asi osud a dnes mám pocit, že to tak mělo být. Z mého pohledu je advokacie těžší v tom, že ti nikdo práci nedá na stůl, je to prostě business a musíš se v něm postarat sám o sebe. Je potřeba mít přehled téměř v každé oblasti práva, být všestranný a stále se učím. A konkurence? Samozřejmě je advokátů spousta, i v Prostějově, ale musím zaklepat, zatím se daří.

Mění se advokacie rychle? Vyvíjí se pořád?

Spíše právo celkově je velmi živé. Stále se potýkáme s tím, že to, co ještě nedávno platilo, je najednou jinak, hranice se posouvají, mění se pohled soudů na určité věci.

A předtím, než jsi dělala advokátku?

Byla jsem poměrně dlouhou dobu na mateřské dovolené, chvíli jsem pracovala v Olomouci na soudě a potom jsem dělala tři roky advokátní koncipientku shodou okolností u mé kamarádky, která maturovala na gymplu rok přede mnou.

Když odbočím od práv, jak ses dostala ke zpívání na věnečcích a na plesech?

Já jsem poprvé na maturitních plesech zpívala, když mi bylo 15 let. V tu dobu hrávala všechny studentské plesy kapela Styl. Můj tatínek, výborný muzikant, byl známý kapelníka. Tenkrát jsem vyhrála televizní soutěž Caruso show, kapelník pořad viděl, oslovil mého tátu a touhle cestou jsem se dostala ke zpívání na plesech. Studentské plesy tedy zpívám přes 20 let. A když začalo město organizovat taneční, propojilo se všechno dohromady.

A k tanečním kurzům s Honzou Halířem ses vlastně dostala jakou cestou?

S kamarádkami jsme chodily na Honzovy kurzy tanečního fitness tady

v Prostějově. To už bude asi 10 let. Tam jsme se poznali. Pár let potom jsem pracovala při mateřské dovolené na Duze, jelikož Martina Drmolová byla delší dobu nemocná. V tu dobu vznikla myšlenka, že by se v Prostějově mohly zorganizovat taneční kurzy nějakým novým způsobem. Začali jsme na tom s paní Hemerkovou, Honzou a s tehdejším vedením klubu Duha pracovat a po návratu Martiny Drmolové se vše dotáhlo do úspěšného finále.

Jak dlouho už tyhle kurzy probíhají?

Teď je to 7 let.

Pořád tě to baví?

Baví, i když mám málo času, protože práce v advokacii je hodně. Ale chvíle se studenty jsou pro mě pořád odreagování od profese, která je poměrně náročná.

Vryl se Ti nějaký moment během těch sedmi let v tanečních do paměti?

První, co mi naskakuje, je okamžik asi čtyři roky nazpět, kdy asistenti zorganizovali Honzovi hromadné poděkování, které ho dojalo k slzám. To byl asi jeden z nejsilnějších momentů, kdy má člověk pocit, že to, co dělá, má smysl.

Jak jde dohromady advokacie s uměleckým světem?

Kupodivu báječně, protože ve své profesi zažívám spoustu nepříjemných věcí, vypjatých okamžiků a hudba je pro mě takový ventil, odreagování od

stresu. Na pódiu prostě vypneš mozek a čerpáš energii z hudby a z publika. Je to určitá forma terapie.

Jak trávíš volný čas?

Snáním se věnovat dětem a sportovat.

Máš oblíbeného zpěváka, kapelu, hudební styl?

Já asi nejsem typ, který by měl něco vyhraněného. Když je hudba prostě dobrá, je jedno, o jaký jde žánr. Mám ráda starší muzikály, vyrůstala jsem na Jesus Christ Superstar, to je pro mě hudební top.

Máš něco v plánu do budoucna, co bys chtěla udělat?

Ráda žiju přítomností, takže moc neplánuji. Když se mi bude dařit v mé práci, a ještě pár let na pódiu, budu mít spokojené klienty i publikum, budu vděčná.

Autor: Dominik Zajíček